

har gjort de omtalte Farter, medens derimod Prøven som Sættekipper kan aflægges uden Hensyn hertil. — Hvad dernæst angaar Bestemmelserne om Følgerne af en overgaaet Straf, da har Lovforslaget indført en væsentlig Stærkelse i de gældende Regler. Denne Stærkelse finder Udvalget er alt for vidtgaaende. Naar man endog for Stillingen som Mastinpasser mener at burde foreskrive, at vedkommende ikke maa have gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, da synes dette at være ganske ude af Forholdet til de Krav, der i øvrigt i saa Henseende stilles til Udøverne af al anden borgerlig Væring. Udvalget kan ikke se rettere, end at det paa dette Omraade er hensigtsmæssigere at holde sig til den bestaaende Ret, og har derfor affattet de paagældende Bestemmelser saaledes, at man kommer saa nær som mulig til det, som nu maa ansees for at være gældende. Men jeg maa ogsaa for dette Punkts Vedkommende fremhæve, at der har været Tvivl i Udvalget om, hvorvidt den foreliggende Affattelse er fyldestgørende, og at dette Spørgsmaal ogsaa er af dem, som eventuelt ville blive Genstand for yderligere Overvejelser inden 3dje Behandling. — Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om Tilsynet med Mastinernes Højtekræft, hvilket Tilsyn Lovforslaget foreslaar at henlægge under Navigationsdirektørens. Udvalget kan ikke se rettere, end at dette er lidet heldigt, da Navigationsdirektørens Embedsforretninger i øvrigt gaa i en hel anden Retning. Det maa overhovedet fremhæves, at alle de Forhold, der vedrøre Søværnet ere i en beklagelig Grad splittede mellem forskellige Ministerier. Justitsministeriet, Indenrigsministeriet, Marineministeriet og Finansministeriet have hver sin lille Stump, og under Behandlingen af alle de foreliggende Lovforslag angaaende Søfartsforholdene er det en lang Række Ministre, som det har været nødvendigt at forhandle med. Man finder, at det vilde være meget uheldigt, om ogsaa de Forretninger, som efter deres Natur høre sammen, skulde yderligere splittes under forskellige Autoriteter, og man foreslaar derfor, at det nævnte Tilsyn skal henlægges under Stibsmaalingskontoret, som synes at være den naturlige Autoritet. — Jeg skal dernæst omtale Spørgsmaalet om Grænserne for den saakaldte indskræ-

kede Fart. Regeringsforslaget har paa dette Punkt en væsentlig Afvigelse fra det bestaaende, idet den østlige Grænse for den indskrænkede Fart rykkes ud til den otte og halvtredstindstyvende Breddegrad. Efter Omstændighederne har Udvalget ikke fundet, at der er Anledning til at modsætte sig denne Bestemmelse, men man finder omvendt, at der ikke er nogen Grund til at trække den vestlige Linie, nemlig Linien Vindesnæs—Texel indefter mod Ost. Udvalget henstiller altsaa paa dette Punkt at blive ved det bestaaende. Fremdeles stiller Udvalget Forslag om, at der for Færøernes Vedkommende indføres en indskrænket Fart, hvorved bliver at fortsaa Sejladsen mellem selve Øerne. — Hvad angaar Retten til at være Fører af Fiskerfartøjer, da foreslaar Udvalget her at tilføje forskellige ny Forskrifter. Man ønsker nemlig, at der skal indføres en særlig Fiskekipperprøve, hvorom de fornødne Bestemmelser samtidig blive at indsette i Loven om Strymandsøksamen, og her foreslaas da, at vedkommende for at have Ret til at føre Fiskerfartøj, foruden at aflægge den paagældende Prøve, tillige skal fyldestgøre visse Fordringer i Henseende til Fart osv. Det vil maaste være nødvendigt hdeiligere at give Indenrigsministeren en vis Bevillingsret, i hvert Fald for en vis Tid, indtil Bestemmelserne om Fiskekipperprøven praktisk kunne være traadte ud i Livet. Ogsaa dette er et af de Spørgsmaal, hvortil Udvalget forbeholder sig sin Stilling til 3dje Behandling. — Der er dernæst Lovforslagets § 25. Her foreslaar Udvalget, at det sidste Punktum skal udgaa. § 25 er optagen ordret efter den gældende Søværningslov af 19de Februar 1861, men da den paagældende Bestemmelse, nemlig det sidste Punktum af Paragraffen, ikke synes at kunne have nogen praktisk Betydning, og da det ikke er ganske klart for Udvalget, hvorledes denne Bestemmelse overhovedet er at fortsaa, eller hvorledes den skulde kunne benyttes, mener man, at det er hensigtsmæssigere at lade den gaa ud. Derimod den første Del af Paragraffen, som gaar ud paa, at Indenrigsministeren kan meddele Stadsfæstelse paa ny Vedtægter, saa vel for de nu bestaaende Lav, som for frivillige Foreninger osv., har man ikke noget imod, vedbliver at være gældende. — For